

[Kjær Rasmussen.]

uden videre skal satse på pillen. Vi kommer ikke uden om, at til den ydre forurening, som vi vader rundt i, kommer der nu yderligere for kvindens vedkommende en indre, nemlig en hypofysepåvirkning med et uorganisk stof. Når jeg taler om forurening, så er det forhåbentlig tinget klart, at jeg ikke snakker moralsk, men rent fysisk.

For os at se må det forekomme helt nødvendigt, at vi indfører en valgmulighed, for det er ikke nok at hælde sit hoved alene til p-pillen. Med det kendskab, vi har til den i dag, vil det være tvungende nødvendigt at tillade et frit valg, og for øvrigt tror vi stadig væk ikke på, at abort bliver nogen folkeforlystelse, dersom den gives fri.

Hanne Reintoft: Der er i denne sal sagt mange, mange floskler om vor omsorg for det ufødte barn og den gravide kvinde. Omsorgen har hidtil i praksis givet sig udtryk i, at et vist antal mennesker stadig på grund af samfundets formynderi og reaktion kommer i menneskeligt-ulykkelige og uløselige situationer, og det har efterhånden trukket begivenheder og adfærd med sig, som vi ikke kan være bekendt i vores samfund.

Det er fjerde gang, vi behandler et lovforslag om fri abort. De andre tre gange fik vi lange remser om, dels hvor moralsk ansvarlige de forskellige medlemmer af dette ting ville påtage sig at være på andres bekostning, fordi man havde sådan en fin etik, dels alle de sociale hjælpemidler, der skulle sættes ind, således at ønskerne om abort blev færre og færre.

Hvis vi nu lader de forskellige folketingsmedlemmers etik ligge og så ser på, hvad det er blevet til med alle disse storslåede projekter for at undgå abortsituationen, så kan vi se, at det overhovedet ikke har været alvorligt ment. Vi har under de forrige debatter fået gentaget og gentaget, at boligproblemet skulle løses for den gravide kvinde. Det er dokumenteret, at abortsøgende kvinder ofte har særdeles ringe boligforhold. Der er intet sket. Boligforliget står stadig ved magt, og rentepolitikken har snarere medført, at byggeriet tager af. Jeg kan henvise til den store ledighed i bygge-

fagene sidste vinter, og man har fra Byggefagenes Samvirke klart redegjort for, at de arbejdsledige kunne have produceret et stort antal lejligheder. Der er for nylig igen kommet en udtalelse om, at man kan se og ved, at der bliver arbejdsløshed på dette område.

Der er talt og talt om bedre seksualvejledning og om, at det fornødne antal familieplanlægningsklinikker med gratis adgang skulle åbnes. Der er heller ikke her sket nogen som helst udvikling. Der er ikke kommet nye svangerskabsforebyggende midler; tværtimod hersker der en vis usikkerhed både med hensyn til sikkerheden og uskadeligheden ved nogle af de eksisterende.

Der er talt igen og igen om bedre vilkår for mødrehjælpsinstitutionerne. Den sørgelige virkelighed er, at det går den modsatte vej. Flere institutioner må indskrænke eller lukke på grund af personalemangel, og arbejdet er stadig hæmmet af for små pengeomidler trods ikke mindst mange konservative forslag og løfter om, at her skulle det gå anderledes.

Det er udtryk for en utrolig overlegenhed på andre ofte ulykkelige menneskers vegne, at vi tillader os at fremsætte alle disse gode ideer, som vi ikke har tænkt os at føre ud i livet. Og efterhånden er det vel også begyndt at gå op for befolkningen, at de aldrig har været alvorligt ment. Der er uro omkring emnet, og vi kan se, at Individ og Samfunds mere eller mindre heldigt påfundne abortaktion har fundet et vist fodfæste, og i breve og telefonopringninger konfronteres man hyppigt med ulykkelige kvinder, der ikke kan forstå, at vi ikke kan finde en løsning. Selv læger ringer til én for at få adressen på Individ og Samfund, og man kan dog ikke have reststilstande, der medfører, at de, der skulle være i stand til at hjælpe folk, må sende dem ud i noget, der minder om kvaksalveri.

Den turisme, vi efterhånden har skabt, fordi vi ikke kan løse vores abortproblem, er også i høj grad usmagelig. Kvinder må på usikre vilkår rejse ud i verden for dér at finde en mere frisindet og moderne lovgivning. Det vil selvfølgelig sige: det er de kvinder, der har råd til sådanne rejser, for de mindstbemidlede er fortsat overladt til vores ikke særlig forstående stat. De, der rejser ud, gør det uden at vide, hvad resul-